DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 2 oktober 2003 *

I mål C-182/99 P,

Salzgitter AG, tidigare Preussag Stahl AG, med säte i Salzgitter (Tyskland), företrätt av H. Satzky och C. Frick, Rechtsanwälte, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 11 mars 1999 av förstainstansrätten (andra avdelningen i utökad sammansättning) i mål T-148/94, Preussag mot kommissionen, i vilket det förs talan om delvis upphävande av den domen,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av J. Currall och W. Wils, båda i egenskap av ombud, biträdda av H.-J. Freund, Rechtsanwalt, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: tyska.

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Wathelet samt domarna D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (referent) och S. von Bahr,

generaladvokat: C. Stix-Hackl,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören M.-F. Contet,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid förhandlingen den 31 januari 2002,

och efter att den 26 september 2002 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Salzgitter AG, tidigare Preussag Stahl AG har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 18 maj 1999, med stöd av artikel 49 i EKSG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 11 mars 1999 i mål

T-148/94, Preussag mot kommissionen (REG 1999, s. II-613) (nedan kallad den överklagade domen), i vilken förstainstansrätten ogillade Salzgitter AG:s talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 94/215/EKSG av den 16 februari 1994 om tillämpningsförfarande enligt artikel 65 i EKSG-fördraget angående avtal och samordnade förfaranden bland europeiska stålbalksproducenter (EGT L 116, s. 1) (nedan kallat det omtvistade beslutet). Kommissionen bötfällde genom detta beslut klaganden med stöd av nämnda artikel 65.

Omständigheterna i målet och det omtvistade beslutet

2 Det framgår av den överklagade domen att den europeiska stålindustrin från och med år 1974 drabbades hårt av en minskad efterfrågan som ledde till problem i form av överskott i utbudet och överproduktion samt en låg prisnivå.

3 Efter att ha försökt hantera krisen genom att företagen frivilligt gjorde ensidiga åtaganden i fråga om utbudet av stålvolymer på marknaden och minimipriser ("Simonetplanen"), och genom att riktpriser och minimipriser fastställdes ("Davignonplanen", "Eurofer 1-avtalet") konstaterade kommissionen år 1980 att det förelåg en påtaglig krissituation i den mening som avses i artikel 58 i EKSG-fördraget, och föreskrev obligatoriska kvoter för produktionen av bland annat stålbalkar. Nämnda gemenskapssystem upphörde att gälla den 30 juni 1988.

4 Kommissionen hade redan dessförinnan i flera meddelanden och beslut tillkännagivit att kvoteringssystemet skulle överges, varvid den erinrat om att upphörandet av detta system innebar en återgång till en marknad med fri konkurrens mellan företagen. Sektorn kännetecknades emellertid även fortsättningsvis av överproduktion som enligt de sakkunniga omgående måste minskas i sådan omfattning att företagen kunde möta konkurrensen på världsmarknaden.

5 Efter det att kvoteringssystemet upphört införde kommissionen ett övervakningssystem innebärande att statistik över tillverkning och leveranser samlades in, samt att utvecklingen på marknaderna följdes upp och att företagen regelbundet tillfrågades om situationen och tendenserna på marknaden. Företagen inom sektorn, däribland vissa medlemmar i branschsammanslutningen Eurofer, hade därför regelbunden kontakt med GD III (kommissionens generaldirektorat för inre marknad och industripolitik) (nedan kallat GD III) inom ramen för samrådsmötena. Övervakningssystemet upphörde den 30 juni 1990 och ersattes av ett system för individuell och frivillig information.

6 I början av år 1991 utförde kommissionen olika kontroller vid ett antal stålföretag och företagssammanslutningar inom denna sektor. Den 6 maj 1992 tillställdes dessa ett meddelande om anmärkningar. Förhör hölls i början av år 1993.

7 Kommissionen antog den 16 februari 1994 det omtvistade beslutet. I detta beslut slog kommissionen fast att 17 europeiska stålföretag och en företagssammanslutning hade deltagit i en rad överenskommelser, beslut och samordnade förfaranden för prisfastställelse, uppdelning av marknader och utbyte av konfidentiell information på gemenskapsmarknaden för stålbalkar, i strid med artikel 65.1 i EKSG-fördraget. Genom beslutet påfördes fjorton företag böter för överträdelser som skett mellan den 1 juli 1988 och den 31 december 1990.

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

8 Klaganden väckte talan vid förstainstansrätten den 11 april 1994 och yrkade att det omtvistade beslutet delvis skulle ogiltigförklaras.

9 Förstainstansrätten biföll delvis klagandens talan i den överklagade domen, och sänkte därvid böterna som påförts denne.

Parternas yrkanden

10 Klaganden har yrkat att domstolen skall

— upphäva den överklagade domen i den del denna innebär att klagandens talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet ogillades,

— ogiltigförklara artiklarna 1, 3 och 4 i det beslutet till den del de fastställdes genom den överklagade domen, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i förstainstansrätten och i domstolen.

Klaganden har i andra hand yrkat att domstolen skall

— sänka det bötesbelopp som påförts sökanden i artikel 4 i det omtvistade beslutet och som i punkt 2 i skälen till den överklagade domen fastställdes till 8 600 000 euro.

Klaganden har i tredje hand yrkat att domstolen skall

— återförvisa målet till förstainstansrätten.

11 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— ogilla överklagandet, och

— förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunderna för överklagandet

12 Klaganden har anfört följande sju grunder till stöd för sin talan:

1) Åsidosättande av bestämmelserna i EKSG-stadgan för domstolen och av förstainstansrättens rättegångsregler när det gäller domstolens sammansättning under slutskedet av överläggningen och undertecknandet av det överklagade beslutet.

2) Åsidosättande av bestämmelserna i EKSG-stadgan för domstolen och av förstainstansrättens rättegångsregler på grund av vägran att förordna om bevisupptagning.

3) Felaktig rättslig bedömning i fråga om antagande av det omtvistade beslutet och dess innehåll.

4) Åsidosättande av klagandens rätt till försvar.

5) Åsidosättande av artikel 15 i EKSG-fördraget när det gäller motiveringen av beräkningen av bötesbeloppet i det omtvistade beslutet.

6) Åsidosättande av artikel 65 i EKSG-fördraget på grund av en felaktig tolkning av begreppet normal konkurrens.

7) Åsidosättande av artikel 65 i EKSG-fördraget när det gäller bedömningen av informationsutbytet.

13 De punkter i den överklagade domen som grunderna avser kommer att anges vid prövningen av respektive grund.

Överklagandet

Den första grunden

14 Den första grunden avser ett åsidosättande av artikel 46 i EKSG-stadgan för domstolen jämförd med artikel 31 i samma stadga, liksom av artikel 32.1 och 32.3, artikel 33.3 och 33.5 samt artikel 82.2 i förstainstansrättens rättegångsregler, då vissa ledamöter på förstainstansrättens avdelning som utsetts för att meddela beslut i det ifrågavarande målet inte hade deltagit i den avslutande delen av överläggningen och inte heller undertecknat den överklagade domen.

15 Artikel 31 i EKSG-stadgan för domstolen är avfattad på följande sätt:

"Domar skall undertecknas av ordföranden och justitiesekreteraren. De skall avkunnas vid offentligt sammanträde."

16 I artikel 46 första och andra styckena i nämnda stadga föreskrivs följande:

"Avdelning III i denna stadga med undantag för artiklarna 41 och 42 skall tillämpas på förfarandet vid förstainstansrätten.

Ytterligare och mer detaljerade bestämmelser som kan krävas skall fastläggas i de rättegångsregler som upprättas enligt artikel 32d.4 i fördraget."

17 Artikel 32.1 och 32.3 i förstainstansrättens rättegångsregler är avfattad på följande sätt:

"1. Om, när en domare har förhinder, ett jämnt antal domare är närvarande, skall den yngste enligt den i artikel 6 fastställda ordningen avstå från att delta i överläggningarna, såvida han inte är referent. Om så är fallet, skall den domare som står omedelbart före honom i rangordningen avstå från att deltaga i överläggningarna.

...

...

3. Om det antal av tre domare som krävs för beslutsförhet inte kan uppnås på en avdelning, skall avdelningsordföranden underrätta förstainstansrättens ordförande härom, varvid denne skall utse en annan domare, så att avdelningen blir beslutför."

18 I artikel 33.1—5 i nämnda rättegångsregler föreskrivs följande:

"1. Rätten överlägger inom stängda dörrar.

2. Endast de domare som har varit närvarande under det muntliga förfarandet får deltaga i överläggningen.

3. Varje domare som deltar i överläggningen skall säga sin mening och ange skälen för denna.

...

5. Den mening som efter den avslutade överläggningen omfattas av majoriteten av domarna skall utgöra rättens beslut. Röster skall avges i omvänd ordning i förhållande till den ordning som anges i artikel 6 i dessa rättegångsregler."

19 Enligt artikel 82.2 i samma rättegångsregler föreskrivs följande:

"Domen i original skall, sedan den undertecknats av ordföranden och de övriga domare som deltagit i överläggningen samt justitiesekreteraren, förses med sigill och överlämnas i kansliets förvar; parterna skall delges bestyrkta kopior av domen."

20 Klaganden har hävdat att den överklagade domen är behäftad med ett åsidosättande av EKSG-stadgan för EG-domstolen och av förstainstansrättens rättegångsregler, eftersom ordföranden A. Kalogeropoulos och domaren C.P. Briët, som båda deltog i det muntliga förfarandet och i det inledande skedet av överläggningen, inte undertecknade den överklagade domen.

21 Punkt 70 i nämnda dom har sålunda följande formulering:

"Det muntliga förfarandet avslutades efter förhandlingen den 27 mars 1998. Eftersom två av avdelningens ledamöter var förhindrade att delta i överlägg-

ninganua efter att deras mandattid utlöpte den 17 september 1998, fortsatte förstainstansrättens överläggningar med de tre domare som har undertecknat denna dom, i enlighet med artikel 32 i rättegångsreglerna."

22 Klaganden har gjort gällande att utlöpandet av förordnandena för A. Kalogeropoulos och C.P. Briët med hänsyn till omfattningen av handlingarna i målet inte utgjorde frånvaro eller förhinder som kunde rättfärdiga den omständigheten att de inte undertecknade den överklagade domen. Klaganden har hävdat att det annars skulle gå att påverka sammansättningen av en avdelning genom fastställandet av datum för överläggningar.

23 Klaganden har också erinrat om att domstolsgarantin som följer av rättsstatsprincipen är tillämplig på sammansättningen av förstainstansrättens avdelningar.

24 Kommissionen har hänvisat till artikel 33.5 i förstainstansrättens rättegångsregler. Av denna framgår att de domare som deltog i överläggningen i den mening som avses i artikel 82.2 i samma regler är de som deltog vid den avslutande diskussionen och i omröstningen. Domarnas deltagande i den inledande delen av överläggningen är alltså inte avgörande i frågan.

25 Enligt kommissionen är anmärkningen mot den i punkt 69 i den överklagade domen förekommande hänvisningen till artikel 32 i förstainstansrättens rättegångsregler grundlös. Det är inte alltid möjligt att från början bestämma om den avslutande diskussionen angående olika frågor som skall avgöras ägde rum före eller efter utgången av avdelningsledamöters förordnande.

26 Kommissionen har gjort gällande att principen om domstolsgaranti inte har åsidosatts eftersom de domare som slutligen skulle avgöra målet var utsedda i förväg på ett så klart och precist sätt som möjligt genom sammansättningen av avdelningen. Att överläggningarna inte var slutförda när de två domarnas förordnanden löpte ut i september år 1998 ändrar inte denna slutsats.

27 Klaganden har bestridit kommissionens hänvisning till artikel 33.5 i förstainstansrättens rättegångsregler, vilken endast styr den avslutande delen av överläggningen. Artikel 82.2 i samma rättegångsregler avser däremot hela överläggningen och innehåller också ett krav på att den domare som deltar i överläggningen också skall underteckna domen.

Domstolens bedömning

28 Domstolen erinrar om att rätten med tillämpning av artikel 10.1 i dess rättegångsregler skall inrätta avdelningar bestående av tre eller fem domare och besluta om domarnas indelning på avdelning. I artikel 10.2 i samma regler preciseras att avdelningarnas sammansättning skall kungöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

29 Förstainstansrätten skall med tillämpning av artikel 12 i dess rättegångsregler fastlägga de riktlinjer enligt vilka målen skall fördelas mellan avdelningarna. Efter en ändring av dessa regler den 15 september år 1994 (EGT L 249, s. 17) preciseras i nämnda bestämmelse i samma regler att detta beslut skall kungöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

30 När talan i mål T-148/94 väcktes fördelades detta i enlighet med bestämmelserna som fastställts av förstainstansrätten den 1 juli 1993, till tredje avdelningen i utökad sammansättning sådan den gällde vid denna tidpunkt (se meddelande av den 30 juli 1993, EGT C 206, s. 7).

31 Till följd av ett sådant delvis utbyte av förstainstansrättens domare som sker vart tredje år genomfördes år 1995, och till följd av den ändrade sammansättningen av avdelningarna som beslutats av förstainstansrätten vid plenumsammanträdet den 19 september 1995 (se meddelande av den 19 oktober 1995, EGT C 274, s. 11), omfördelades målet till rättens andra avdelning i utökad sammansättning från och med den 1 oktober 1995. Denna information lämnades till parterna i skrivelse från förstainstansrättens kansli den 10 oktober 1995.

32 Målet var följaktligen anhängigt vid denna avdelning i dess sammansättning enligt förstainstansrättens beslut (se meddelande av den 5 oktober 1996, EGT C 294, s. 10, och meddelande av den 12 juli 1997, EGT C 212, s. 25, samt av den 6 september 1997, EGT C 271, s. 14) ända till dess att det muntliga förfarandet inleddes. Det var domarna på denna avdelning, i dess sammansättning enligt det senaste beslut som gällde närmast innan det muntliga förfarandet inleddes, som faktiskt deltog i domstolens avgörande.

33 Enligt artikel 18 andra stycket i EG-stadgan för domstolen, vilken är tillämplig på förstainstansrätten enligt artikel 44 i samma stadga, skall förstainstansrättens avgöranden vara giltiga endast om ett ojämnt antal domare är närvarande. Om en avdelning består av tre eller fem domare, är avdelningens beslut giltiga endast om tre domare är närvarande. I artikel 32 i förstainstansrättens rättegångsregler preciseras hur dessa bestämmelser skall genomföras.

34 I motsats till vad klaganden har hävdat kan omfattningen av handlingarna i målet inte rättfärdiga underlåten tillämpning av bestämmelserna som avses i föregående punkt, när två domare som inledningsvis ingår i avdelningens sammansättning får definitivt förhinder att utöva sina uppdrag på grund av att deras förordnanden löper ut och detta hinder uppstår efter det att överläggningen i målet har inletts.

35 Domstolen understryker i detta avseende att den tidpunkt som i enlighet med artikel 33.5 i förstainstansrättens rättegångsregler skall beaktas vid kontrollen av om bestämmelserna i dessa regler avseende överläggningen har iakttagits, är den då förstainstansrätten efter den avslutande diskussionen antar de skäl som skall avgöra utgången i målet.

36 I föreliggande fall överlade alltså förstainstansrättens andra avdelning i utökad sammansättning med giltig verkan i en sammansättning som var reducerad till tre ledamöter, till följd av att förordnandena för två av de fem ledamöter som ingick i avdelningens ursprungliga sammansättning löpt ut efter det muntliga förfarandet och den inledande delen av överläggningen. Det lägre antal domare som deltog i den överläggning som hölls i enlighet med artikel 18 andra stycket i EKSG-stadgan för domstolen står inte i strid med artikel 10 i förstainstansrättens rättegångsregler om avdelningarnas sammansättning och offentliggörandet av denna.

37 Härav följer att överklagandet inte skall bifallas på den första grunden.

Den andra grunden

38 Den andra grunden avser ett åsidosättande av artikel 24 i EKSG-stadgan för EG-domstolen jämförd med artikel 65 i förstainstansrättens rättegångsregler, genom att rätten inte efterkom klagandens begäran som nämns i punkt 109 i den

överklagade domen. Klaganden hade begärt att få ta del av originalet av protokollet från kommissionens sammanträde vid vilket det omtvistade beslutet fattades (nedan kallat protokollet).

39 Förstainstansrätten nöjde sig enligt klaganden felaktigt med att tolka utdrag ur protokollet, trots att dessa delar innehöll motstridiga uppgifter och trots att utdraget ur protokollet vad beträffar den avgörande punkten XXV (överläggningar avseende beslutet) varken innehöll det förslag som framförts av en eller flera av kommissionens ledamöter och som krävs enligt artikel 6 första meningen i kommissionens arbetsordning, i dess lydelse enligt kommissionens beslut 93/492/Euratom, EKSG, EEG av den 17 februari 1993 (EGT L 230, s. 15) (nedan kallat 1993 års arbetsordning), eller resultatet av omröstningen.

40 Kommissionen har hävdat att denna grund inte kan tas upp till prövning eftersom det uteslutande ankommer på förstainstansrätten att fastställa de faktiska omständigheterna och bedöma den bevisning som har förebringats.

Domstolens bedömning

41 Domstolen erinrar om att det ankommer på gemenskapsdomstolarna att med beaktande av omständigheterna i tvisten besluta om det är nödvändigt att förete en handling i enlighet med bestämmelserna om bevisupptagning i rättegångsreglerna. Vad gäller förstainstansrätten framgår det av artikel 49 jämförd med artikel 65 b i rättegångsreglerna att en anmodan om att förete handlingar ingår i de åtgärder för bevisupptagning som förstainstansrätten när som helst under rättegången kan besluta om (dom av den 6 april 2000 i mål C-286/95 P, kommissionen mot ICI, REG 2000, s. I-2341, punkterna 49 och 50).

42 Förstainstansrätten undersökte i punkt 142 i den överklagade domen den kopia av protokollet som ingivits och fann därvid med tillräcklig säkerhet att denna kopia överensstämde med originalet, eftersom den första sidan i denna handling var försedd med stämpeln "vidimerad kopia, generalsekreteraren Carlo Trojan". Denna stämpel bar Carlo Trojans, kommissionens generalsekreterares, underskrift i original.

43 Domstolen erinrar om att förstainstansrättens bedömning av en handlings bevisvärde i princip inte kan kontrolleras av domstolen inom ramen för ett överklagande. Som framgår av artikel 32.5 första stycket KS och artikel 51 i EKSG-stadgan för EG-domstolen är nämligen ett överklagande begränsat till rättsfrågor. Förstainstansrätten är följaktligen ensam behörig att fastställa relevanta faktiska omständigheter, samt att bedöma bevisfakta, utom i fall när dessa omständigheter och dessa bevisfakta har missuppfattats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl., REG 1994, s. I-1981, punkterna 49 och 66, av den 15 oktober 2002 i de förenade målen C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P och C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij NV (LVM) m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission, REG 2002, s. I-8375, punkt 194, och av den 10 december 2002 i mål C-312/00 P, kommissionen mot Camar och Tico, REG 2002, s. I-11355, punkt 69).

44 Med hänsyn till att förstainstansrätten hade tillgång till denna kopia av protokollet, som rätten befunnit med säkerhet överensstämma med originalet, fanns det inte någon anledning att vidta ytterligare åtgärder för bevisupptagning i syfte att få tillgång till originalet, om rätten fann att en sådan åtgärd inte var nödvändig för att bevisa sanningen (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, punkt 404).

45 När det gäller tolkningen av innehållet i nämnda protokoll konstaterar domstolen att det är fråga om en tolkning av de faktiska omständigheterna som inte får prövas av domstolen inom ramen för ett överklagande.

46 Härav följer att den andra grunden till viss del inte kan prövas och i övrigt inte kan läggas till grund för ett bifall till överklagandet.

Den tredje grunden

47 Klaganden har med sin tredje grund gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den fastställde att det omtvistade beslutet och dess innehåll hade antagits på vederbörligt sätt.

48 Det omtvistade beslutet framgår nämligen inte i sig av protokollet som förstainstansrätten förfogade över. Rätten drog emellertid på grundval av obekräftade uppgifter från kommissionen den slutsatsen i punkt 139 i den överklagade domen, att innehållet i nämnda beslut framgick av en handling som fysiskt förvarats i närheten av protokollet. Detta utgör inte ett tillräckligt underlag för en tillämpning av "presumtionen om gemenskapsrättsakternas giltighet" som förstainstansrätten har hänvisat till, eftersom det saknas bevisning om protokollet, varför innehållet i gemenskapsrättsakten är oklart. Inte heller av de fotokopior av protokollet som ingivits framgår att erforderlig beslutsförhet förelåg när det omtvistade beslutet fattades av kollegiet kommissionärer.

49 Kommissionen anser att denna invändning inte kan tas upp till sakprövning, eftersom klaganden ifrågasätter fastställandet av de faktiska omständigheterna och bevisprövningen, något som uteslutande ankommer på förstainstansrätten.

50 Mot klagandens argumentation har i andra hand invänts att det enligt artikel 16.1 i arbetsordningen från år 1993 inte krävs att den rättsakt som antagits av kommissionen ingår i protokollet, utan att den skall "bifogas" protokollet.

51 Enligt kommissionen kan inte heller någon sakprövning ske av klagandens invändning att det av kopian av protokollet inte framgår om det antal ledamöter som krävdes för beslutsförhet var närvarande. Att det antal ledamöter som krävdes för beslutsförhet var närvarande har nämligen fastställts av förstainstansrätten i punkterna 111—124 i den överklagade domen, efter en fördjupad undersökning av den bevisning som hade begärts för bedömningen av klagandens invändningar i denna fråga.

Domstolens bedömning

52 Domstolen konstaterar att förstainstansrätten i punkterna 138—142 i den överklagade domen gjorde olika bedömningar av faktiska omständigheter och bevisning för att kontrollera huruvida det omtvistade beslutet hade undertecknats i behörig ordning, bedömningar som inte får prövas av domstolen inom ramen för ett överklagande.

53 Förstainstansrätten antog sålunda i punkt 139 i den överklagade domen att handlingarna K(94)321/2 och K(94)321/3 bifogats protokollet. Rätten fann i punkt 140 i den domen att det inte visats att det förelåg en materiell skillnad mellan den version av det omtvistade beslutet som delgivits och den version som bifogats protokollet. Rätten slog i punkt 141 i nämnda dom fast att handlingarna K(94)321/2 och K(94)321/3 skulle anses vara undertecknade med kommissionens ordförandes och kommissionens generalsekreterares namnteckningar på första sidan av protokollet. Rätten slog vidare i punkt 142 i samma dom fast att vidimeringen av kommissionens generalsekreterare i tillräcklig utsträckning bevisade att protokollets originalversion bär kommissionens ordförandes och generalsekreterares underskrift i original.

54 När det gäller hänsyftningen, i punkt 141 i den överklagade domen, till legalitetspresumtionen som gäller för gemenskapsinstitutionernas rättsakter (se, bland annat, dom av den 15 juni 1994 i mål C-137/92 P, kommissionen mot BASF m.fl., REG 1994, s. I-2555, punkt 48), räcker det att konstatera att

förstainstansrätten inte drog några faktiska eller rättsliga slutsatser av denna. Den valde i stället att uteslutande grunda sig på sina egna bedömningar av de faktiska omständigheterna och bevisningen när den fann att det omtvistade beslutet var lagenligt undertecknat.

55 Härav följer att den tredje grunden inte kan godtas till den del den avser detta omnämnande.

56 Härav följer att den tredje grunden till viss del inte kan prövas och i övrigt inte kan läggas till grund för bifall till överklagandet.

Den fjärde grunden

57 Den fjärde grunden avser ett åsidosättande av klagandens rätt till försvar.

58 Denna grund avser punkt 88 i den överklagade domen och den har följande avfattning:

"Det är riktigt att de tjänstemän vid GD IV [kommissionens (generaldirektorat för konkurrens) (nedan kallat GD IV)] som ansvarade för handläggningen av 'stålbalksärendena' uppenbarligen inte hade direkta samtal med tjänstemännen vid GD III, som hade deltagit i mötena med producenterna. Inte heller bad de att få undersöka protokollen från dessa möten och övriga interna skrivelser som fanns i GD III:s arkiv, vilka ingavs på förstainstansrättens begäran. Första-

instansrätten anser emellertid att en av kommissionens tjänstegrenar inte kan kritiseras för att den, utan att försöka kontrollera dessa på annat sätt, fäste tilltro till de klara och detaljerade förklaringar som den på begäran fick från en annan tjänstegren, som den för övrigt inte har till uppgift att kontrollera."

59 Enligt klaganden medgav inte förstainstansrätten några brister i kommissionens utredning om huruvida dess egna tjänstegrenars beteende innebar ett åsidosättande av rätten till försvar. Förstainstansrätten grundade sig i detta avseende, i punkt 88 i den överklagade domen, huvudsakligen på övervägandet att GD IV kunde förlita sig på skrivelserna från GD III utan att själv kontrollera dessa. Rätten gjorde sig därmed skyldig till en felaktig rättstillämpning.

60 Kommissionen har bestridit att denna grund kan tas upp till prövning, och därvid gjort gällande att förstainstansrättens fastställande i punkt 88 i den överklagade domen, att förklaringarna från GD III var precisa och detaljerade och att det inte fanns någon anledning för GD IV att själv kontrollera dessa, utgör en sådan fastställelse av faktiska omständigheter som inte får prövas av domstolen.

Domstolens bedömning

61 Domstolen konstaterar att förstainstansrätten i punkterna 76 och 77 i den överklagade domen erinrade om att kommissionen, i enlighet med principen om en god förvaltning och principen om jämlikhet i medel, är skyldig att kritiskt granska handlingarna i ett konkurrensärende mot ett företag, för att därigenom avgöra i vilken mån påståenden som är av särskild betydelse för de berörda företagens försvar, och som avser dess egna tjänstegrenars beteende, skall anses vara välgrundade.

62 Förstainstansrätten undersökte de relevanta handlingarna i målet i punkterna 78—86 i den överklagade domen. Rätten fann i punkt 87 i samma dom att det av dessa handlingar sammantagna framgick att kommissionen i behörig ordning hade beaktat de yttranden och handlingar som de här avsedda företagen ingav när de hördes. Rätten erinrade därvid om att dessa yttranden och handlingar hade tillställts GD III för synpunkter och förklaringar och att GD III vid två tillfällen hade beretts tillfälle att förklara sig angående den påstådda "inblandningen" i de ifrågavarande förfarandena.

63 Domstolen konstaterar att förstainstansrätten i punkterna 78—87 i den överklagade domen bedömde de faktiska omständigheterna och bevisningen.

64 Preciseringen i punkt 88 i den överklagade domen, som bestridits av klaganden och enligt vilken en tjänstegren vid kommissionen inte har någon skyldighet att med andra medel kontrollera de exakta och detaljerade förklaringar som lämnas av en annan av kommissionens tjänstegrenar, medför inte att förstainstansrättens bedömning i fråga om huruvida den genomförda utredningen var kritisk kan ifrågasättas.

65 Härav följer att överklagandet inte skall bifallas på den fjärde grunden.

Den femte grunden

66 Den femte grunden avser att förstainstansrätten åsidosatte artikel 15 i EKSG-fördraget när den inte utdömde sanktioner på grund av den bristfälliga motiveringen i det omtvistade beslutet av beräkningen av bötesbeloppet.

67 Grunden avser bland annat punkt 666 i den överklagade domen, vilken har följande avfattning:

"Det skall emellertid noteras att sådana sifferuppgifter som tillhandahålls på begäran av en part eller förstainstansrätten med tillämpning av artiklarna 64 och 65 i rättegångsreglerna inte utgör en ytterligare motivering i efterhand av [det omtvistade] beslutet. De utgör en översättning till siffror av de kriterier som angetts i det omtvistade beslutet, när kriterierna själva kan uppskattas."

68 Klaganden anser att förstainstansrätten åsidosatte artikel 15 i EKSG-fördraget när den fann att kommissionens motivering av bötesbeloppet var tillräcklig, trots att det omtvistade beslutet inte innehöll de matematiska formler som enligt förstainstansrättens konstateranden hade använts för beräkningen av beloppet.

69 Enligt kommissionen saknas stöd för denna grund. Även om det vore önskvärt att de matematiska formler som använts för beräkningen av bötesbeloppet hade angivits i det omtvistade beslutet, finns det emellertid inte någon skyldighet till detta.

Domstolens bedömning

70 Domstolen erinrar om följande föreskrift i artikel 15 första stycket KS:

"Kommissionens beslut, rekommendationer och yttranden skall vara motiverade och hänvisa till de yttranden som kommissionen skall inhämta."

71 Enligt fast rättspraxis har skyldigheten att motivera ett individuellt beslut till syfte att göra det möjligt för domstolen att pröva beslutets lagenlighet och att ge den berörde de upplysningar som är nödvändiga för att denne skall kunna bedöma om beslutet är välgrundat eller om det eventuellt är behäftat med ett sådant fel att det är möjligt att ifrågasätta dess giltighet. Omfattningen av denna skyldighet beror på den ifrågavarande rättsaktens art och på det sammanhang i vilket den antagits (dom av den 7 april 1987 i mål 32/86, Sisma mot kommissionen, REG 1987, s. 1645, punkt 8).

72 I förevarande mål fann förstainstansrätten på goda grunder i punkt 662 i den överklagade domen att det i punkterna 300—312, 314 och 315 i skälen till det omtvistade beslutet finns en tillräcklig och relevant redogörelse för de faktorer som beaktades för den generella bedömningen av hur allvarliga de olika åberopade överträdelserna var.

73 I punkt 300 i skälen till det omtvistade beslutet erinras nämligen om hur allvarliga överträdelserna varit och där anges också de omständigheter som tagits i beaktande vid fastställandet av böterna. Sålunda beaktades i nämnda skäl, i punkt 301, den ekonomiska situationen för stålindustrin. I punkterna 302—304 beaktades den ekonomiska inverkan av överträdelserna. I punkterna 305—307 beaktades omständigheten att man inom åtminstone vissa företag kände till att dessa företags beteende stred eller hade kunnat strida mot artikel 65 i EKSG-fördraget. Hänsyn togs i punkterna 308—312 till de missförstånd som kunnat uppstå under krissystemet och i punkt 316 beaktades överträdelsernas varaktighet. Det omtvistade beslutet visar dessutom i detalj hur varje företag har deltagit i respektive överträdelse.

74 Domstolen konstaterar att de angivelser som förekommer i det omtvistade beslutet möjliggör för det företag som berörs att få vetskap om hur vidtagna åtgärder har motiverats, varmed de kan göra sina rättigheter gällande, och gemenskapsdomstolen får samtidigt möjlighet att utöva sin kontroll i fråga om lagenligheten av nämnda beslut. Härav följer att förstainstansrätten inte åsidosatte artikel 15 i EKSG-fördraget när den fann att beslutet försetts med en tillräcklig motivering vad gäller bestämningen av bötesbeloppet.

75 När det gäller angivelsen av sifferuppgifter avseende sättet för beräkning av böterna erinrar domstolen om att sådana uppgifter inte är oundgängliga för att uppfylla skyldigheten att motivera ett beslut om påförande av böter, hur användbara och önskvärda sådana uppgifter än må vara. Det skall därvid betonas att kommissionen under alla omständigheter inte skulle kunna avsäga sig sin befogenhet att göra skönsmässiga bedömningar genom att uteslutande och rutinmässigt hänvisa till matematiska formler (dom av den 16 november 2000 i mål C-291/98 P, Sarrió mot kommissionen, REG 2000, s. I-9991, punkterna 75—77, och i det ovannämnda målet Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, punkt 464).

76 Av dessa överväganden följer att talan inte skall bifallas på den tredje grunden.

Den sjätte grunden

77 Enligt den sjätte grunden åsidosatte förstainstansrätten artikel 65 i EKSG-fördraget genom att förstainstansrätten feltolkade begreppet normal konkurrens.

78 Enligt klaganden gjorde förstainstansrätten sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den inte fann att man vid tolkningen av artikel 65.1 i EKSG-fördraget även måste beakta det lagstiftningsmässiga sambandet mellan artikel 65.1 i EKSG-fördraget och andra bestämmelser i nämnda fördrag, såsom artikel 60 och artiklarna 46—48. Den omständigheten att även GD III ansåg att ett visst informationsutbyte mellan företag inom stålindustrin var nödvändigt för att möjliggöra för kommissionen att utföra sina uppgifter enligt detta fördrag, borde ha föranlett förstainstansrätten att sluta sig till att den normala konkurrens som hägnas av nämnda artikel 65.1 inte kan vara samma konkurrens som den som skyddas enligt artikel 85.1 i EG-fördraget (nu artikel 81.1 EG).

79 Förstainstansrätten fastställde att utbyten av ståndpunkter mellan företagen avseende deras prognoser i fråga om priser, av det slag som GD III ansåg vara tillåtet, hade kunnat medföra prishöjningar av den storleksordning som konstaterades på marknaden när omständigheterna i målet inträffade. Rätten beaktade denna omständighet och satte ned bötesbeloppet med 15 procent. Rätten gjorde sig emellertid skyldig till en felaktig rättstillämpning när den fann att det inte var nödvändigt att fastställa i vilken grad företagen kunde utbyta individuella uppgifter för att förbereda konsultationsmötena med kommissionen utan att därigenom åsidosätta artikel 65.1 i EKSG-fördraget. Den omständigheten att GD III uppmuntrade företagen inom sektorn att tillämpa en viss öppenhet skulle ha beaktats vid tolkningen av begreppet normal konkurrens och inte enbart inom ramen för konsekvenserna av den påstådda överträdelsen.

80 Kommissionen anser att denna invändning inte skall tillmätas någon betydelse. Kommissionen har inledningsvis erinrat om att den inte får använda begreppet normal konkurrens i EKSG-fördraget som den vill. Det är möjligt att GD III införde en viss tvetydighet i begreppet genom sitt agerande. Agerandet medförde emellertid inte någon ändring av själva begreppet. Förstainstansrätten gjorde således på goda grunder i punkterna 268—269 i den överklagade domen en tolkning av nämnda begrepp på grundval av EKSG-fördraget med vederbörligt beaktande av artikel 60 och artiklarna 46—48 i detta fördrag.

81 Kommissionen har för övrigt hävdat att det föreligger betydande skillnader mellan å ena sidan det informationsutbyte som GD III ansåg vara nödvändigt och, å andra sidan, det regelbundna utbytet av aktuella, fördelade och individuella siffror om order och leveranser inom Eurofers kommission, kallad stålbalkskommissionen (nedan kallad stålbalkskommissionen), liksom inom ramen för Walzstahl-Vereinigung — en sammanslutning av tillverkare av valsade produkter — ett utbyte som förstainstansrätten i punkterna 382—403 i den överklagade domen klassificerade som ett åsidosättande av konkurrensreglerna.

Domstolens bedömning

82 Domstolen erinrar om att förstainstansrätten i punkterna 268—275 i den överklagade domen prövade det sammanhang i vilket artikel 65.1 i EKSG-fördraget ingår. Den prövade även i punkterna 276—285 i den domen huruvida artikel 60 i nämnda fördrag var relevant för bedömningen, med beaktande av denna artikel 65.1, av de beteenden som klaganden påstods ha gjort sig skyldig till. I punkt 286 i samma dom prövade rätten artiklarna 46—48 i EKSG-fördraget för att därefter i följande punkt slå fast att inte någon av de återgivna bestämmelserna i förevarande punkt medger att företagen åsidosätter förbudet i nämnda artikel 65.1 genom att sluta avtal eller genom att ägna sig åt sådana samordnade förfaranden för prisfastställelse som är i fråga i föreliggande mål.

83 Det kan konstateras att hela den motivering som förstainstansrätten har lämnat i detta hänseende är rättsligt välgrundad.

84 Till den del grunden skall förstås på det sättet att den avser GD III:s inblandning i de överträdelser som tillvitats klaganden, erinrar domstolen emellertid om att denna inte innehåller några argument som kan användas för att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning i punkterna 548—615 i den överklagade domen. Förstainstansrätten visade i dessa punkter att de berörda företagen hade undanhållit information för kommissionen avseende förekomsten och omfattningen av de samtal som de hållit och som skadat konkurrensen, samt om det avtal som de slutit. Rätten preciserade att bestämmelserna i artikel 65.4 i EKSG-fördraget i vilket fall som helst har ett objektivt innehåll som det åligger såväl företagen som kommissionen att iaktta.

85 Av ovanstående överväganden följer att överklagandet inte skall bifallas på den sjätte grunden.

Den sjunde grunden

86 Den sjunde grunden avser ett åsidosättande av artikel 65 i EKSG-fördraget i fråga om bedömningen av informationsutbytet.

87 Grunden avser bland annat punkterna 373 och 690—693 i den överklagade domen. Dessa punkter har följande avfattning:

"373 I sitt svar av den 19 januari 1998 på en skriftlig fråga från förstainstansrätten gjorde dock kommissionen gällande att de omtvistade informationssystemen inte utgjorde en självständig överträdelse av artikel 65.1 i fördraget, utan utgjorde en del av mer omfattande överträdelser, som särskilt består av avtal om prisfastställelse och uppdelning av marknader. Således har de överträtt artikel 65.1 i fördraget, eftersom de har underlättat för de övriga överträdelserna som har begåtts. Vid förhandlingen uttryckte kommissionen vissa tvivel över huruvida domstolens och förstainstansrättens så kallade 'traktor'-rättspraxis (domstolens dom av den 28 maj 1998 i mål C-7/95 P, Deere mot kommissionen, REG 1998, s. I-3111, punkterna 88—90; förstainstansrättens dom [av den 27 oktober 1994] i mål T-35/92], Deere mot kommissionen, [REG 1994, s. II-957] punkt 51) direkt kan tillämpas på EKSG-fördraget samtidigt som den underströk att det i förevarande mål inte bara rörde sig om ett utbyte av information, utan även om användning av denna information i samförståndssyfte, såsom framgår i synnerhet av punkterna 49—60 i [det omtvistade] beslutet.

...

690 Förstainstansrätten anser att genom att uppträda på detta sätt inom ramen för övervakningssystemet, mellan mitten av år 1988 och slutet av år 1990, införde GD III en viss tvetydighet i begreppet 'den normala konkurrensen' i den mening som avses i EKSG-fördraget. Även om det inte är nödvändigt att i denna dom uttala sig om i vilken grad företagen kunde utbyta individuella uppgifter för att förbereda konsultationsmötena med kommissionen utan att därigenom överträda artikel 65.1 i fördraget, eftersom detta inte var syftet med stålbalkskommissionens möten, kvarstår icke desto mindre att inverkan av de överträdelser som skett i förevarande mål inte kan fastställas genom att bara jämföra den situation som följer av de konkurrensbegränsande avtalen med den situation som skulle ha förelegat om det inte hade funnits några kontakter mellan företagen. I förevarande mål är det mer relevant att jämföra den situation som följer av de konkurrensbegränsande avtalen med den situation som förutsågs och godtogs av GD III, där företagen förväntades att samlas och inleda allmänna diskussioner, i synnerhet avseende deras framtida prisprognoser.

691 I det avseendet kan det inte uteslutas att även utan avtal av det slag som slöts inom stålbalkskommissionen i förevarande mål, hade utbyten av ståndpunkter mellan företagen avseende deras 'prognoser' i fråga om priser, av det slag som GD III ansåg var tillåtna, kunnat underlätta att de berörda företagen antog ett samordnat uppträdande på marknaden. Om det antas att företagen skulle ha nöjt sig med ett allmänt utbyte av ståndpunkter som inte var bindande avseende deras förväntningar i fråga om priser, enbart i syfte att förbereda konsultationsmötena med kommissionen, och om de hade avslöjat för kommissionen den exakta karaktären av de förberedande mötena, är det inte uteslutet att sådana kontakter mellan företagen, som godtogs av GD III, hade kunnat förstärka en viss överensstämmelse mellan uppträdandet på marknaden, i synnerhet vad gäller de prishöjningar som åtminstone delvis orsakades av den gynnsamma ekonomiska konjunkturen år 1989.

692 Följaktligen anser förstainstansrätten att kommissionen i punkt 303 i [det omtvistade] beslutet överdrev den ekonomiska inverkan av de avtal om

prisfastställelse som konstaterades i detta fall i förhållande till den konkurrens som skulle ha förelegat i avsaknad av sådana överträdelser, med hänsyn till den gynnsamma ekonomiska konjunkturen och företagens fulla handlingsfrihet att föra allmänna diskussioner i fråga om prisprognoser mellan varandra och med GD III inom ramen för de möten som GD III regelbundet organiserade.

693 Med beaktande av dessa omständigheter anser förstainstansrätten, inom ramen för sin fulla prövningsrätt, att det bötesbelopp som påfördes sökanden för olika avtal och samordnade förfaranden för prisfastställelse skall minskas med 15 procent. Däremot skall inte samma minskning ske för de avtal om uppdelning av marknader eller de utbyten om information rörande order och leveranser, där samma överväganden inte är tillämpliga."

88 Klaganden har hävdat att förstainstansrätten åsidosatte artikel 65 i EKSG-fördraget när den fann att det påtalade informationsutbytet i sig utgjorde ett förfarande som begränsade konkurrensen i den mening som avses i denna bestämmelse. Kommissionen erkände för övrigt själv att det inte rörde sig om en självständig överträdelse, vilket också framgår av punkt 373 i den överklagade domen. Eftersom förstainstansrätten i punkterna 691 och 692 i den domen slog fast att kommissionen hade överdrivit den inverkan som informationsutbytet avseende priser hade på fastställandet av dessa, borde den ha ogiltigförklarat böterna på 2 580 000 ecu som påförts på grundval av informationsutbytet avseende order och leveranser, eller åtminstone sänkt bötesbeloppet väsentligt. Genom att inte göra detta åsidosatte rätten också principen om *ne bis in idem*.

89 Kommissionen har gjort gällande att överklagandet inte skall bifallas på denna grund till den del den avser de uttalanden av kommissionen som sammanställts i punkt 373 i den överklagade domen. Förstainstansrättens roll inom ramen för talan som klaganden väckt vid denna var att kontrollera det omtvistade beslutet, och rätten var inte bunden av de uttalanden som kommissionen gjorde under förfarandet.

90 Överklagandet skall inte heller bifallas på denna grund till den del den avser verkningarna av informationsutbytet. Enligt kommissionen avser punkterna 691 och 692 i den överklagade domen inte utbytet av aktuella, fördelade och individuella siffror om order och leveranser, vilket föranledde sanktionen i form av de bestridda böterna, utan det allmänna och icke bindande utbytet av ståndpunkter avseende företagens förväntningar på priserna, som av GD III ansetts som tillåtet. Att de ekonomiska konsekvenserna av avtalen om prisfastställelse skulle ha varit mindre om företagen hade begränsat sig till ett sådant utbyte av ståndpunkter, har inget att göra med fastställandet och beräkningen av bötesbeloppet som påförts klaganden för deltagandet i utbytet av hemlig information inom ramen för stålbalkskommissionen och Walzstahl-Vereinigung.

91 Kommissionen anser dessutom att den del av grunden som avser principen om *ne bis in idem* utgör en ny grund och att den därför inte skall tas upp till prövning. I andra hand har kommissionen hävdat att det inte finns något stöd för grunden eftersom utbytet av information utgjorde en självständig överträdelse, varför ett särskilt bötesbelopp kunde påföras.

92 Klaganden har i sin replik svarat att påståendet om ett åsidosättande av principen om *ne bis in idem* inte kunde anföras förrän på överklagandestadiet. Det var nämligen endast efter en skriftlig fråga från förstainstansrätten som kommissionen intog ståndpunkten att informationsutbytet utgjorde en självständig överträdelse av artikel 65 i EKSG-fördraget.

93 Klaganden har också hävdat att förstainstansrätten dömde utanför vad parterna yrkat (*ultra petita*) och därmed åsidosatte rättegångsreglerna när den dömde i frågan huruvida informationsutbytet utgjorde en självständig överträdelse trots att denna fråga inte underställts dess kontroll.

94 Klaganden har, när det gäller att bedöma vilken inverkan utbytet av information avseende order och leveranser har för att kunna bedöma sanktionen, gjort gällande att förstainstansrätten i punkt 691 i den överklagade domen fann att det inte kunde uteslutas att ens ett tillåtet utbyte av information avseende priserna kunde framkalla parallella prisökningar. Det var alltså inte bara inverkan från avtalen om prisfastställelse som överdrevs utan också inverkan av informationsutbytet. Därför skulle även böterna som var hänförliga till informationsutbytet ha sänkts.

95 Kommissionen har i sin duplik gjort gällande att eftersom klaganden väckte talan mot det omtvistade beslutet i dess helhet var även frågan om informationsutbytet underställd förstainstansrättens prövning, och rätten dömde alltså inte utöver vad parterna hade yrkat (*ultra petita*) på denna punkt.

Domstolens bedömning

96 Domstolen prövar inledningsvis om förstainstansrätten dömde utöver vad parterna yrkat (*ultra petita*) när den undersökte huruvida informationsutbytet i det omtvistade beslutet hade behandlats som en självständig överträdelse. Därefter undersöker domstolen om rätten gjorde fel när den klassificerade detta utbyte som en självständig överträdelse. Slutligen prövar domstolen om rätten på goda grunder underlät att beakta nämnda utbyte vid bedömningen av sanktionen.

97 Som förstainstansrätten erinrade om i punkt 363 i den överklagade domen påstod sig klaganden inför rätten inte ha åsidosatt artikel 65 i EKSG-fördraget när den deltog i det system för informationsutbyte som tillämpades inom stålbalkskommissionen.

98 Förstainstansrätten kontrollerade, inom ramen för prövningen av om dessa system var konkurrensbegränsande, huruvida informationsutbytet behandlades som en självständig överträdelse i det omtvistade beslutet.

99 Denna kontroll borde ha givit förstainstansrätten möjlighet att avgöra om det straff som kommissionen ålade klaganden var avpassat med hänsyn till de olika överträdelser som klaganden lastades för. Härav följer att klagandens påstående att förstainstansrätten åsidosatte principen om *ne bis in idem* när det gäller deltagandet i informationsutbytet endast utgör kritik mot den överklagade domen, och det innebär inte att talan rörande huvudsaken har utvidgats genom överklagandet. Denna delgrund kan således tas upp till prövning.

100 Förstainstansrätten prövade olika omständigheter för att kontrollera om systemet för det informationsutbyte som klaganden deltog i medförde en konkurrensbegränsning. Rätten slog sålunda fast att de uppgifter som spritts var mycket detaljrika (punkt 383), att de var aktuella och vanligt förekommande (punkt 384), att dessa uppgifter, med undantag av konsumenter och övriga konkurrenter, endast hade delgivits ett visst antal tillverkare (punkt 387), att de ifrågavarande produkterna var enhetliga (punkt 388), att marknaden var oligopolistisk (punkt 389) och att dessa uppgifter gav utrymme för diskussioner och kritik (punkt 391).

101 Av dessa konstateranden drog förstainstansrätten i punkt 392 i den överklagade domen slutsatsen att den information som erhållits inom ramen för de omtvistade systemen påtagligt kunde ha påverkat företagens beteende.

102 Domstolen påpekar i detta hänseende att konstaterandena i punkterna 383—391 i den överklagade domen och den slutsats som drogs i punkt 392 däri utgör en bedömning av de faktiska omständigheterna som domstolen inte får pröva inom ramen för ett överklagande.

103 Med hänsyn till dessa bedömningar av de faktiska omständigheterna slog förstainstansrätten i punkterna 396 och 397 i den överklagade domen, utan att göra sig skyldig till några felaktigheter, fast att de omtvistade systemen för informationsutbyte kunde hindra, begränsa eller snedvrida konkurrensen i den mening som avses i artikel 65.1 i EKSG-fördraget genom att ersätta de normala risker som konkurrensen medför med praktiskt inbördes samarbete.

104 Då denna överträdelses speciella karaktär erkänts kunde förstainstansrätten på goda grunder och utan att åsidosätta principen om *ne bis in idem* slå fast att överträdelsen kunde beaktas vid böternas fastställande.

105 Klaganden har dessutom hävdat att förstainstansrätten inte i fråga om informationsutbytet beaktade att överträdelsens ekonomiska verkningar överensstämde med verkningarna av ett beteende som kommissionen eftersträvat och godtagit, något som rätten däremot gjorde i fråga om avtal om prisfastställelse. Rätten fann nämligen i punkt 691 i den överklagade domen att det kunde vara ekonomiskt motiverat att vid bedömningen av verkningarna av ett avtal om prisfastställelse, beakta företagens åsiktsutbyte avseende de prisprognoser som GD III ansåg vara tillåtna, eftersom sådana åsiktsutbyten kunde leda till parallella beteenden med samma ekonomiska verkningar som en sådan överenskommelse, men som inte består i något konkurrensbegränsande beteende i strid med EKSG-fördraget.

106 Domstolen erinrar emellertid om att klaganden inte har visat att det förekom något sådant informationsutbyte som av kommissionen ansågs tillåtet och inte heller att ett sådant utbyte kunde ha lett till parallella beteenden med samma ekonomiska verkan som de påtalade systemen för informationsutbyte.

107 Som framgår av punkt 603 i den överklagade domen var tvärtom det enda informationsutbyte som kommissionen kände till i fråga om order och leveranser det som avsåg snabbstatistik "som var förenad på företagsnivå, var fördelad per

produkt och per nationell destinationsmarknad, så att inget av företagen kunde beräkna konkurrenternas marknadsandelar".

108 När förstainstansrätten i punkt 397 i den överklagade domen fann att de omtvistade systemen för informationsutbyte inte omfattades av det som enligt kommissionen var tillåtet i fråga om informationsutbyte, var detta just på grund av att de hade en annan ekonomisk verkan än den som följde av sådan information som snabbstatistik, eftersom "de omtvistade systemen klart påverkade självständigheten i deltagarnas beslut" (punkt 390 i samma dom), vilket med nödvändighet utesluter all möjlig parallellitet mellan enskilda självständiga beslut.

109 Härav följer att överklagandet inte kan bifallas på den nionde grunden.

110 Av samtliga ovan anförda överväganden följer att överklagandet skall ogillas.

Rättegångskostnader

111 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma regler skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom kommissionen har yrkat att klaganden skall ersätta rättegångskostnaderna och klaganden har tappat målet, skall klaganden ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Salzgitter AG skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Wathelet Edward La Pergola

Jann von Bahr

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 2 oktober 2003.

R. Grass M. Wathelet

Justitiesekreterare Ordförande på femte avdelningen